660329 การแก้ปัญหาเศรษฐกิจแบบพุทธ ตอน 1 พุทธศาสนาตามภูมิ ราชธานีอโศก

https://www.boonniyom.net/53004.html

ดาวโหลดเอกสารที่
https://docs.google.com/document/d/1P1_Po1t2kTeDv3RioO6WG8dHAICJeTIU/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true

ดาวน์โหลดเสียงที่
https://drive.google.com/file/d/1hFQsLs37L0xiSecxT0zeEsmOF66uvsd0/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ https://youtu.be/92hUPjXTcaM
และ https://fb.watch/jzYtuos5Ek/

สมณะเดินดิน... วันนี้วันพุธที่ 29 มีนาคม 2566 วันขึ้น 8 ค่ำ เดือนห้าปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก เทศนาที่ชั้น 3 อาคารศูนย์สูญ

วันก่อนได้ฟังพ่อครูพูดถึงคนเราตกเป็นทาสของเงินๆทองๆ มีอุปมาของท่านดาไลลามะไว้อย่างน่าคิดว่า มนุษย์เรานี้ยอมสูญเสียสุขภาพเพื่อที่จะให้ได้เงินมา ทำงานทั้งวันทั้งคืนไม่ได้หลับได้นอน ยอมสูญเสียสุขภาพเพื่อให้ได้เงินมา แล้วก็ต้องยอมสูญเสียเงินตราเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ วนไปวนมาอยู่อย่างนี้ และเฝ้าเป็นกังวลกับอนาคตจนไม่มีความรื่นรมย์กับปัจจุบัน ผลที่เกิดขึ้นจริงๆคือเขาไม่ได้อยู่กับ

ปัจจุบันหรือแม้กระทั่งอยู่ในอนาคต เขาดำเนินชีวิตเสมือนหนึ่งว่าเขาไม่เคยมีวันตาย และเขาก็ตายอย่างไม่เคยมีชีวิต

เหมือนคนปัจจุบันดิ้นรนหาเงิน ถามว่าหาเงินไปทำไมก็เพื่อส่งไปธนาคาร กู้มาเยอะแยะ ส่วนแก่ตัวมาก็กู้เงินมาเพื่อส่งโรงพยาบาล ชีวิตนี้ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง หาเงินเพื่อส่งธนาคารกับส่งโรงพยาบาลก็เลยตายอย่างไม่เคยมีชีวิต

เห็นบางคนร่ำรวยในเมืองไทยที่รวยมากๆ คุณโทนี่คิดว่าจะกลับมาติดคุกหลังการเลือกตั้ง เพราะเขาเทียบเคียงว่า ผ่านมา 6-7 ปีอยู่ต่างประเทศ เสมือนกับติดคุกใหญ่ ที่ติดคุกใหญ่เพราะว่าไม่ได้ไปอยู่กับลูกกับเมียกับครอบครัวเลย ดังนั้นถ้าจะมาติดคุกเล็กก็คิดว่า หลังเลือกตั้งก็จะมาได้ แต่คุณจตุพรบอกว่าคุณพูดอย่างนี้มา 7-8 ครั้งแล้ว คุณโกหกมา 7-8 ครั้งแล้วจะมาโกหกต่อ

แต่ที่เขาว่าชีวิตเขาติดคุกก็น่าจะติดเหมือนกัน เงินหลายแสนล้านที่โกงไป ไม่เคยทำให้เขาอยู่กับปัจจุบันหรือมีชีวิตน่ารื่นรมย์เลย เขาพยายามเอาเงินมาปล้นประเทศไทยแสวงหาอำนาจให้ได้ร่ำรวยต่อไปอีก ชีวิตของเขาดิ้นรนยอมเสียสุขภาพทุกอย่าง ยอมเสียสุขภาพทุกอย่างเพื่อให้ได้เงิน

คนรวยก็จะทำทั้งความเลวและความโง่เป็นความไม่รู้จบ วันนี้เรามาเรียนเศรษฐกิจโลกุตระเพื่อให้วิ่งไปหาเศรษฐกิจที่รู้จบ จะได้ช่วยเหลือคนอื่นได้อีกด้วย พ่อครูก็พูดทุกมุม ทั้งเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ และการเมืองเพื่อให้แต่ละชีวิตรู้ความจบของแต่ละชีวิต วันนี้เราคงจะได้มาฟังสัจจะจากพ่อครูต่อ ขออาราธนาพ่อครูครับ

พ่อครูว่า... เจริญธรรมทุกคน

SMS วันที่ 27 มี.ค. 2566

เงินที่ได้มาโดยสุจริตไม่เบียดเบียน มีหรือไม่

_ดวงกมล ก้อนทอง · เงินที่ได้มาอย่างไม่เบียดเบียนและสุจริตมีได้ไหมเจ้าค่ะ เพราะโลกียะยังต้องใช้อยู่เจ้าค่ะ

พ่อครูว่า... เข้าใจนึกจนกระทั่งอาตมา ต้องคิดเหมือนกันนะว่าเงินที่มันได้มาอย่างไม่เบียดเบียนและสุจริตนี้มีได้ไหม เพราะโลกียะยังต้องใช้อยู่ ที่จริงโลกุตระเขาก็ใช้เงิน แต่ว่าเขาก็ใช้อย่างสบายแล้ว ไม่ต้องไปกังวลเรื่องเงินมากนักไม่ต้องไปวุ่นวายเกี่ยวกับเรื่องเงินๆทองๆ

คนโลกุตระอย่างสังคมชาวอโศก เป็นคนที่เห็นอดีตเป็นเครื่องชี้ทุกข์ เป็นคนที่เห็นอดีตเป็นเครื่องชี้ทุกข์ และก็ไม่กังวลกับอนาคต อยู่กับปัจจุบันที่สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ เอ๊.. จริงไหมนี่ อาตมาพูด เป็นลมๆแล้งๆ ฝันเพ้อไปหรือเปล่า ...โยมว่าจริง

สังคมไหนหนอเป็นอย่างนี้ สังคมหมู่กลุ่มมนุษยชาติ ชุมชนที่มีอย่างนี้มีด้วยหรือ ..โยมว่ามี มีอยู่ที่ไหน อยู่ที่ชาวอโศก เป็นสิบๆ แห่งหลาย 10 แห่งอยู่

ที่นี้เงินที่ได้มายังไม่เบียดเบียนและสุจริตนี้มีได้ไหม มี ท่านเรียกโดยศัพท์วิชาการว่า ลาภที่ได้มาโดยธรรม ลาภธัมมิกา คือ เรามีสิทธิ์ในข้าวของ ที่จะเอาไปแลกเปลี่ยนหรือขายให้ได้เงิน แลกเปลี่ยนมา ของนั้นเป็นของเราโดยสิทธิของเราอย่างแท้จริง ไม่ได้ไปเกี่ยวโยงคนนั้นคนนี้ แม้แต่จะเป็นญาติพี่น้อง เป็นญาติโกโยติกา มันชัดเจนว่าเป็นอิสระของเราเด็ดขาด เราก็ขายได้

เงินนั้นได้มา 1. ขายได้ และต้องขายอย่างอย่าไปเอาเปรียบ ถ้าจะเป็นความสุจริต ต้องอย่าไปเอาเปรียบ ขายเท่าทุนและต่ำกว่าทุน

เงินนั้นจะสุจริต ถ้าคุณขายเกินทุน ไม่สุจริตแล้ว ฟังให้ดีๆ จะมีคนทำไหมอย่างนี้ ... มี

คนที่ขายอย่างนี้ได้ก็เพราะว่า เราทำงานนี่นะ อย่างชาวอโศกเราปฏิบัติ เราขายของไป ของที่ขายเราผลิต หรือแม้แต่เราไปซื้อของคนอื่นมาก็ตาม เราไม่ได้คิดค่าแรงงาน ดีไม่ดีเราไม่คิดค่าโสหุ้ยแล้วเราก็ขายไป ขายขาดทุนหรือขายเท่าทุน นี่เป็นเงินสุจริตได้แน่นอน จะว่าไปแล้วมีเสียสละอยู่ในนั้นแล้ว

นี่เป็นการพิสูจน์คนว่า คนอยู่ในโลกนี้จะเสียสละค่าแรงงานของเราโดยเราไม่คิดเลย นี่แหละคือของแท้สุจริต คนขยันมาก สร้างสรรค์ผลผลิตได้มากๆ หรือว่ามีคุณภาพดีๆ แต่เราขายของที่ราคา แทนที่จะโก่งราคาแพงเพราะของเราดี..ก็ไม่ เราขายราคาอย่างต่ำกว่าราคาตลาดด้วย นี่คือนักเศรษฐกิจชั้นหนึ่ง หรือนักเศรษฐกิจชั้นสูง

ระบบทุนนิยมคิดไม่ออกหรอก เขาจะไม่ประพฤติอย่างนี้ เขาก็รู้นะพูดจริงๆเขาก็ไม่ได้โง่จนกระทั่งไม่รู้ว่าอันนี้มันดี ที่จริงมันไม่ใช่ดีเท่านั้นนะ มันเป็นการลดกิเลสตัวตน ลดกิเลสการเห็นแก่ตัวอย่างแท้จริงด้วย แต่เขาคิดเรื่องอย่างนี้ไม่ออก เขาไม่เห็นคุณค่าของการลดกิเลส ลดความเห็นแก่ตัว เขาไม่เห็นว่าอย่างนี้ราคาแพง การลดกิเลสได้หรือการไม่เห็นแก่ตัวนี้ราคาแพงกว่าอย่างนับไม่ถ้วนเลย ในความเป็นชีวิตมนุษย์ที่เกิดมา จะรู้หรือเปล่า

ยิ่งมีความรู้ถึงขั้นมีปรมัตถธรรม อ่านจิตตัวเองได้เลยว่า เราลดลงได้ตามที่เราเข้าใจไหม จิตของเรารู้เลยว่าเราได้ลดกิเลสและเราได้เสียสละ เราขาดทุนของเราให้แก่สังคม ขาดทุนของเราคือเราได้ จะเรียกว่ากำไรก็ได้จะเรียกว่า “ได้” ก็ได้ เราได้ประโยชน์เราได้สิ่งที่

ควรได้ ถ้าคนเข้าใจอย่างนี้ ชีวิตมีหวังนิพพาน จริงนะ มีหวังนิพพานเลย ไม่ใช่มีหวังแบบธรรมดาง่ายๆ

อ่านรูปนามจากสติปัฏฐาน 4 จนถึงโพธิปักขิยธรรม

_แว่ว อำนาจ · ลูกพยามเรียนรู้อ่านรูปนามสติปัฏฐาน ๔ อยู่แทบทุกขณะค่ะ วิบากลูกยังเยอะค่ะ ขอเพียรปฏิบัติอยู่ข้างนอกก่อนนะคะ

พ่อครูว่า... จะปฏิบัติอยู่ข้างนอกหรือปฏิบัติอยู่กับหมู่กลุ่มชาวอโศกก็ตาม ถ้าปฏิบัติถูกต้อง เข้าใจทฤษฎีของพระพุทธเจ้า วิธีการที่ถูกต้อง คุณใช้คำว่า พยายามเรียนรู้ อ่านรูปนาม แล้วก็มีคำว่า สติปัฏฐาน 4

ก็ขอขยายคำว่า **รูปนามกับสติปัฏฐาน 4** ให้เข้าใจกันขึ้นอีกแถมให้

รูป คือ สิ่งที่สัญญา เจตสิกของเราอันหนึ่ง มันทำงานกำหนดรู้ ฟังให้เข้าใจเป็นพื้นฐานดีๆนะ รู้รูปที่เห็นด้วยตา รูปที่ได้ยินด้วยหู รูปที่ได้กลิ่นด้วยจมูก รูปที่ได้รสทางลิ้น รูปที่มีกายสัมผัส เรียกว่า โผฏฐัพพะ สัมผัสภายนอก เราก็รู้รูปนั้น

คนที่มีประสาทครบทั้ง 5 ทวาร ได้สัมผัสกับรูปภายนอก แล้วก็เกิดรูปภายใน รูปภายในก็เป็นนามธรรมของเรา นี่คือรูปนาม คนจะต้องรู้รูปนาม **คนรู้รูปนามคือคนที่รู้จักวิญญาณ**

ถ้าคุณเองคุณคิดไม่ออก ไม่มีความรู้ คุณก็จะแยกรูปแยกนามหรือแยกภายนอก แยกภายในไม่ออก เรียกว่า 2 อย่าง แยกไม่ออกก็เรียกว่า อายตนะที่อวิชชา มันรวมอยู่ในนั้นเป็นหนึ่ง เป็นอายตนะที่อวิชชา

เพราะฉะนั้นผู้ใดที่สามารถแยกรูปแยกนามออก และก็แยกสิ่งที่มันเป็นอายตนะนี่แหละ มันมีทั้งภายนอกมีทั้งภายใน เชื่อมกันอยู่ต่อกันอยู่ไม่ได้ขาดจากกัน พอมีตาสัมผัส รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะภายนอกแต่ละคู่แต่ละคู่

ตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส โผฏฐัพพะกระทบภายนอก มโนกับธัมมายตนะภายใน เป็น 2

แล้วคุณก็สามารถที่จะไม่งมงายกับ 2 นี้มั่วเลยเป็น1 ไม่งมงายแล้ว มีธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์ สามารถมีประสิทธิภาพเลยแยกออก ว่าอะไรเป็นภายนอกอะไรเป็นภายใน อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม

ลึกเข้าไปกว่านั้นผู้มีสติปัฏฐาน 4 จะพิจารณากายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม ฟังให้ดีนะต่อเนื่องกันนะ มีความรู้รูปนามแยก 2 สภาวะ แยกภายนอกภายในออกแล้ว

ก็จะมาพิจารณากาย คำว่ากายต้องมีทั้งภายนอกและภายใน คนที่เข้าใจว่า กายมีแต่เพียงภายนอกไม่มีภายใน มิจฉาทิฏฐิ คนที่เข้าใจว่ากายมีแต่ภายในไม่มีภายนอก ยิ่งมิจฉาทิฏฐิหนักเลย

กายมี 2 สภาวะเสมอ และคำว่า กาย นั้นจะต้อง ภายในหรือจิต วิญญาณ จิต มโน วิญญาณ เป็นประธาน สำคัญที่ประธาน และไม่ขาดกันนะกับภายนอก ไม่ขาดกับวัตถุภายนอกที่เราสัมผัสอยู่ด้วย

เมื่อเข้าใจกายแล้ว แน่นอน คำว่าภายนอกกับภายใน ต้องมี 2 ใช่ไหม เมื่อกล่าวว่ากายในกาย มันก็ต้องมีกายนอก โดยปริยาย ละไว้ในฐานที่เข้าใจ เมื่อคุณมีใน คุณก็ต้องมีนอก คู่กันเสมอ

เมื่อสัมผัสกายแล้วจึงพยายามเน้นเข้าไปหาใน ในเชื่อมต่อโยงเข้าไปตัวที่จะเรียนรู้ต่อคือ เวทนา คือความรู้สึกหรืออารมณ์

เพราะฉะนั้นผู้ที่สามารถแยก กายิกเวทนาได้ แยกเจตสิกเวทนาได้ เวทนามี 108 อันนี้เป็นคู่ที่ 1 มี 2 แยกได้ กายกับจิตไม่ได้แยก

กัน แต่ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์บริบูรณ์ มีภูมิปัญญาสามารถมีสติสัมโพชฌงค์ สามารถมีธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์ วิริยะสัมโพชฌงค์ ฝึกเรียนภาคเรียนสัมผัสแล้วแยกได้

เมื่อแยกออกแล้วเวทนาในเวทนา รู้แล้วว่าเวทนาแยกได้เลยว่ามันมีเวทนาแท้กับเวทนาเก๊อีก แล้วเวทนาเก๊นั้น แยกเข้าไปอีกถึงจิตในจิต เพราะทำไมมันเก๊ มันต้องมีอะไรมาทำให้เก๊ ก็คือจิต จิตอวิชชา จิตโง่ๆ จิตที่ไปหลงราคะ โทสะ โมหะ ไม่รู้จักการทำให้ราคะลดหรือไม่มี โทสะลดหรือไม่มี โมหะลดหรือไม่มี ตามหลัก เจโตปริยญาณ 16 ไม่มีปัญญา ไม่มีความรู้ ไม่สามารถทำได้

เพราะฉะนั้น **ผู้ที่ไม่รู้เจโตปริยญาณ 16 ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุอรหันต์** ไม่มีสิทธิ์ คุณจะรู้ชัดเจนเหมือนอย่างอาตมาพูด ตามตำราตามหลักคำสอนพระพุทธเจ้าเลยนะ อาตมารู้ชัดรู้ความรู้ทุกตัวละเอียด แม้คุณไม่รู้ได้เก่งเท่ากับอาตมา คุณก็ต้องแยกแยะได้อย่างน้อยตระกูล 3 กิเลส ราคะ โทสะ โมหะ

แล้วสามารถรู้มันบ้าง มันไม่คมไม่ชัดมันไม่แม่นเท่าไหร่ก็ตาม แต่รู้ถูกตัวมันบ้าง แล้วเวลาปฏิบัติคุณก็ทำราคะให้มันลดได้ ทำให้โทสะ ทำให้โมหะมันลดได้ เป็นลำดับไป ตามที่ท่านไล่ เจโตปริยญาณ 16 ซึ่งมีแต่ละคู่ๆ ไปตั้งแต่ สังขิตฺตจิตตํ วิกขิตฺตจิตตํ มหัคตะ อมหัคตะ สอุตระ อนุตระ สมาหิตะ อสมาหิตะ วิมุติ อวิมุติ

ผู้สามารถบรรลุพยัญชนะความหมายของมันได้ เข้าใจแล้ว แล้วสามารถปฏิบัติ ภาษาก็รู้ เพราะฉะนั้นถ้าคุณไม่รู้ภาษาดีพอ มันละเอียด คุณก็ทำละเอียดไม่ได้ อรหันต์ไม่ใช่ได้แค่หยาบๆ อรหันต์ต้องละเอียด

เพราะฉะนั้นต้องมีโพชฌงค์ 7 สำคัญ มีโพธิปักขิยธรรม 37 ถูกต้องบริบูรณ์ แล้วคุณต้องมีโพชฌงค์ 7 มรรคมีองค์ 8 เป็นหลักแกน

ใหญ่แล้วก็ปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 สัมมัปปธาน 4 อิทธิบาท 4 ด้วยอิทธิบาท

เวลาปฏิบัติก็ใช้สัมมัปปธาน 4 สังวรปธาน ปหานปธาน

สังวรปธานคือ สำรวมอินทรีย์ทั้ง 6 ต้องสำรวมสังวรณ์อินทรีย์ 6 นะ ตาหูจมูกลิ้นกายใจ ไม่ใช่ไปนั่งหลับตา แล้วก็แยกมีธัมมวิจัยแยกกิเลสได้ ประหารกิเลสได้เป็นปหานปธาน พากเพียรประหารกิเลส

ผลถึงจะเกิดเรียกว่า ภาวนาปธาน ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาแล้วก็ภาวนา พุทโธ พุทโธ พุทโธ มันมิจฉาทิฏฐิแท้ นั่งภาวนาพุทโธเป็นมิจฉาทิฏฐิแท้ ไม่ได้มีสัมมัปปธาน 4

เพราะฉะนั้นจะปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 ไม่ได้ ไม่มีกาย นั่งหลับตาแล้วกายไม่มี ไม่มีเวทนาจะเชื่อมไปหาจิตไปหาธรรมะไม่ได้ ไม่มีอิทธิบาท 4 พากเพียรหลับตา แล้วก็บอกว่านั่งจนก้นแตกก็แตกตายฟรีๆด้วย ไม่ได้มรรคได้ผลอะไรเลยด้วย นอกจากไม่ได้มรรคได้ผลแล้วยังได้อวิชชา ได้มิจฉาทิฏฐิ ติดไป ตายไปแล้วก็งมงายลงนรกไป นรกก็คือที่ไม่ผุดไม่เกิดง่ายๆ ไปรับวิบากที่มันเป็นวิบากที่ไปสร้างอะไรต่ออะไร ทุกข์ๆร้อนๆไปในภพไหนก็แล้วแต่

แม้แต่เกิดมาเป็นคน ได้ร่างคน ก็จะทุกข์ร้อนเป็นนรก ตายไปแล้วก็ไม่ต้องไปคิดว่าไปลงนรกแบบไหน แต่มาเกิดเป็นคนก็มีวิบากที่มันผิดพลาด มันเป็นผลวิบากบาป

คนที่เอาแต่นั่งหลับตาไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ไม่ได้มีประโยชน์คุณค่ากันกับมนุษย์ นั่งเอาเปรียบเอารัดกินสิ่งที่เขาเอามาถวาย เหมือนกินเหล็กแดงเผาไฟ พระพุทธเจ้าท่านตรัสอย่างนั้น เหมือนกินเหล็กแดงเผาไฟ อย่างน้อยต้องมาสัมผัสๆแล้วตัวเองจะได้เรียนรู้

2. ก็ได้เกี่ยวได้ข้องกับผู้อื่นเขา ให้เขารู้เขาเห็นว่าเราเองเรามีความรู้ปฏิบัติธรรมะพระพุทธเจ้ามีสัมมาทิฏฐิ พอพูดได้บ้างอธิบายได้บ้าง สัมมาทิฏฐิเป็นอย่างไร ก็ต้องพอพูดพออธิบาย แม้พูดอธิบายไม่ได้ ก็พยายามพากเพียรศึกษาให้ตัวเองมีความรู้ ไม่อย่างนั้นก็จะไปอธิบายภาวนาปธานผิด

ภาวนาคือ การเกิดผล แล้วไปอธิบายเป็นเหตุ สังวรปธาน ปหานปธาน ได้ผลแล้วจึงอนุรักขนาปธาน ปธาน แปลว่าพากเพียรปฏิบัติ พากเพียรสังวรแยกแยะกิเลสประหารกิเลสให้ได้ พอได้ก็คือเป็นภาวนาเป็นผลเกิดได้เป็นภาวนาเสร็จก็จึงจะเป็นการสะสม อนุรักขนาปธาน

ไปเข้าใจผิดเพี้ยน เอาเหตุไปเป็นผล เอาผลไปเป็นเหตุ ภาวนาเป็นผลดันเอาไปเป็นเหตุ แล้วเมื่อไหร่คุณจะเสร็จ คือเอาหัวเดินต่างตีน เอาผลไปเป็นเหตุ นี่คือความเข้าใจผิดที่น่าสงสารมาก พวกนั่งหลับตา

ทำไมอาตมาเอาแต่ตีพวกนั่งหลับตา เพราะสงสารเขา เขาเอาจริงเอาจังมากมายเลยนะ เอาชีวิตทั้งชีวิตตั้งแต่เล็ก บวชมาตั้งแต่เป็นเณรจนเป็นพระ จนกระทั่งแก่ตายเปล่า แล้วหลงว่าเป็นอรหันต์อีก ตายๆๆ เหมือน อาฬารดาบส อุทกดาบส มันอย่างมหาบัวสายหลับตาจนต้องอุทานเหมือนพระพุทธเจ้าว่าฉิบหายแล้วหนอ..มหาบัว แล้วเมื่อไหร่ถึงจะเกิด

ไอ้คำว่า “ไม่ผุดไม่เกิด”นี้ดูดีนะเหมือนเป็นอรหันต์ แต่ไม่ใช่ไม่ผุดไม่เกิดคืออยู่ในนรกไม่รู้กี่ขุม จนกว่าจะมาเกิดใหม่มาเรียนรู้สัมมาทิฏฐิใหม่ เพราะไม่ได้สัมมาทิฏฐิเลย อาตมาพูดแล้วเหมือนกับถล่มไปกล่าวไปว่าเพราะมันเสื่อมจริงๆ ศาสนาพุทธมันเสื่อมไปหลงหนัก

จริงๆ อาตมาก็บารมีน้อย พูดกับเขา เขาก็ไม่ค่อยเชื่อไม่ค่อยจะฟัง เพราะว่าอาตมามาคราวนี้โลกุตรธรรมมันเสื่อมไปจากคนชาวพุทธ

คณะใหญ่ก็เป็นคณะเสื่อมแล้วเขาก็ไปเชื่อคณะใหญ่กัน ยึดถือกันทั้งสายบ้านสายป่า แยกกัน ที่จริงสมัยพระพุทธเจ้าเขาไม่มีสายบ้านสายป่า เขาก็มีสายบ้านอย่างเดียว คนออกป่าท่านก็เก็บมาจากป่า พระพุทธเจ้าลิงลมอมข้าวพองไปอยู่ในป่า เสร็จแล้วพ่อท่านรู้ตัวก็ค่อยๆออกจากป่าเข้าเมืองมา ก็จากป่าสู่เมืองไม่ได้ให้ไปป่า

_สู่แดนธรรม... ส่วนมากพระองค์จะจำพรรษาอยู่ในวิหารของอนาถบิณฑิกะเศรษฐี

พ่อครูว่า... ก็มาพบกับลูกเศรษฐีพระสยะ ก็ไปหาพราหมณ์ทั้ง 5 ที่ออกป่า แล้วก็มีเพื่อนพราหมณ์อีก พากันเข้าบ้านหมดเป็น 150 องค์ จนเป็น 500 องค์ ท่านไม่ได้ไยดีกับการอยู่ป่าเลย ท่านลิงลมอมข้าวพอง อยู่ป่าไป 6 ปี

ลิงลมอมข้าวพอง คือเมาอยู่กับโลกเขาครอบงำ ขนาดพระพุทธเจ้ายังเสียเวลา 6 ปี แล้วโพธิรักษ์นี่ โอ้โห นาน ไปเล่นไสยศาสตร์อยู่ 8 ปี แต่ไม่ได้ออกป่าออกเขา ซึ่งไปบ้างไม่กี่เดือน แต่ไม่ได้เก่งกว่าพระพุทธเจ้านะ พูดไปแล้ว

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้านี้ สติปัฏฐาน 4 อธิบายต่ออีกให้จบว่า เมื่อคุณรู้รูปนามแล้ว คุณก็แยกรูปแยกนามภาวะ 2 ได้ กายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต

ธรรมในธรรม คู่สำคัญก็คือโลกุตระกับโลกียะ เป็นภาวะ 2 สำคัญ ธรรมในธรรม เป็นสภาพที่ทรงไว้ซึ่งโลกีย์เราก็ออกจากโลกีย์เนกขัมมะออกมาเป็นโลกุตระ ออกมาได้หมดตัวเลย ออกมาได้ทีละลำดับ

เพราะฉะนั้น สติปัฏฐาน 4 จึงเป็นการปฏิบัติธรรมแท้ๆของพระพุทธเจ้า ของศาสนาพุทธ ถ้าคุณเข้าใจสติปัฏฐาน 4 พิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม ไม่แยกกัน เนื่องต่อกันอยู่ตลอด

และต้องมีกาย ลืมตามีกายมีภายนอกเป็นหลัก กำจัดกิเลสภายนอกที่ หยาบเรียกว่า กามคุณ 5 ได้แล้ว แล้วคุณก็อยู่เหนือกาม เหลือกิเลส รูปภพ อรูปภพต่อไป ท่านแบ่งเป็น 3 อย่างง่ายๆคือ กาม รูปภพ อรูปภพ

ดำเนินปฏิบัติอยู่เรียกว่า อวจร อยู่ในกามาวจร ก็ลดกามได้หมด คุณก็เหลือรูปาวจร ลดกิเลสในรูปาวจร ก็ยังมีตาหูจมูกลิ้นกาย แต่อยู่เหนือกามแล้ว

ลดรูปได้หมดอีก ก็เหลืออรูปาวจร ละเอียดไปอีก แต่ไม่ได้ไปหลับตาอะไร ลืมตา แล้วก็ลดกิเลส ในอรูป ได้หมดเกลี้ยง สมบูรณ์แบบ ก็จบ

อธิบายอันนี้ต่อให้จบแล้ว ถ้าอธิบายต่อไปก็ต้องเป็นโพธิปักขิยธรรม 37 ทั้งใช้เมื่อสติปัฏฐาน 4 และสัมมัปปธาน 4

อิทธิบาท 4 ก็คือ คุณต้องโถมความพยายามทุกอย่าง ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา แล้วจึงจะเกิดอินทรีย์ 5 พละ 5 เกิดคุณภาพ ของคุณธรรมที่คุณจะได้ ไม่ว่าจะเป็นศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา

เพราะฉะนั้นคำว่า สมาธิ อยู่ตรงที่อินทรีย์หรือพละนี้ จึงไม่ใช่สมาธิหลับตา สมาธิลืมตาก็อธิบายมาตั้งแต่ต้น แล้วก็จะเกิดความเชื่อ เข้าใจ ตัวศรัทธา คุณก็จะมีวิริยะ มีสติแข็งแรงขึ้น เจริญขึ้น มีกำลังอินทรีย์ และมีปัญญาเป็นตัววิชชาที่จะเป็นยาดำอยู่ไปทั้งหมดเลย อินทรีย์เจริญขึ้นจบเรียกว่าพละหรือผล พละ 5 หรือ พละ 8 **(ฟ่อครูไอตัดออกด้วย)**

สมณะเดินดิน... โพธิปักขิยธรรม 37 ถ้าไล่เรียงไป ง่ายๆคือ สะ สะ อิ อิ พะ พะ มะ

พ่อครูว่า... เป็นโลกุตระ 37 ท่านตรัสว่าอันนี้เป็นโลกุตรธรรม 37

เพราะฉะนั้นก็อธิบายให้กันฟังแล้วก็พยายามฟังดีๆ ถ้ารักจะเอาธรรมะและอาตมาก็ย้ำแล้วว่า **เกิดมาเป็นคนไม่ได้ธรรมะโลกุตระนั้นเสียชาติเกิด เกิดมาไม่ได้โลกุตระแล้ว แถมกิเลสหนาขึ้นไปอีก แต่ละชาติๆ น่าสงสาร** นะ คนมีเยอะในโลก ยิ่งสายเทวนิยมนี้น่าสงสาร ซับซ้อนร้ายกาจขึ้นทุกวัน

จะเห็นความต่างของชาวอโศกกับชาวเทวนิยมทั้งหลาย แม้แต่ในเมืองไทย ก็ต่างกันจนกระทั่งเขาหาว่าพวกเราเป็นคนบ้าๆบอๆไปทำลายศาสนาเขา อาตมาก็ไม่รู้จะสงสารอย่างไร มันสุดสาคร สุดสินสมุทรจริงๆ สุดสงสารสุดสาคร สุดสินสมุทร

_แดง สารคาม · ที่บ้านน้ำมีน้อยค่ะ จึงปลูกผักได้น้อยค่ะ แห้งขอด อากาศร้อนมากเลยค่ะ

_ซิ้งซื่อ วิเชียร : กราบนมัสการพ่อท่านด้วยสุดเศียรเกล้าครับ ลูกได้เห็นพ่อท่านเปิดเผยเพชรที่เป็นโลกุตระหลากหลาย เช่น เพชรในเรื่องของ ศีล สมาธิ ปัญญา เพชรเรื่อง การเมืองเศรษฐกิจการปกครอง ลูกได้ติดตามอยู่ เพชรได้ฉายส่องประกายอันสูงส่ง ทำให้อโศกของเราเรืองรุ่ง เป็นไปตามสัจธรรมครับ ขอให้พ่อท่านบริหารร่างกายมีสุขภาพแข็งแรงครับ กราบนมัสการขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งครับ

พ่อครูว่า... ผู้ที่เข้าใจที่อาตมานำธรรมะพระพุทธเจ้ามาเปิดเผยมาอธิบายนี้ ก็เห็นว่าเป็นของมีค่า เป็นเพชรยิ่งกว่าเพชร ไม่ว่าจะเป็นเพชร ศีลสมาธิ ปัญญา หรือเพชรมาเข้าใจการเมือง เศรษฐกิจ การปกครอง เป็นเพชรที่ฉายส่องประกายสูงส่ง ก็เป็นของคุณซื้งซื่อวิเชียร ที่เข้าใจ ก็ศึกษาให้ดีๆ แล้วก็ใช้ภาษากำกับสิ่งที่เราเข้าใจ ก็ต้องรู้ให้ได้ถึงสภาวะ องค์ประกอบของความหมาย ที่เราเข้าใจนั้นๆ ให้ได้ แล้วปฏิบัติได้ ได้ศีล ได้สมาธิ ได้ปัญญา ได้ความเป็นการเมือง ความเป็นเศรษฐกิจ การปกครอง จนกระทั่งเราได้อย่างสมบูรณ์แบบมีเนื้อหา อย่างกับเพชรฉายส่องแสงแวววาวเลยก็ดี

ไม่สะสมเงินทองข้าวของแล้ว สุดท้ายต้องมาอยู่กับสาธารณโภคี

_พอใจ รักดี · ตั้งแต่ฟังชาวอโศกมา ทำให้รู้ว่าเงินก็แค่สิ่งสมมุติเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนสิ่งของ เท่านั้น ทุกวันนี้ดิฉันไม่คิดจะสะสมเงินทอง ไม่คิดจะสะสมสิ่งของแล้วเจ้าค่ะ

พ่อครูว่า... อ้าว บรรลุธรรมแล้ว รอรับ สักวันหนึ่งคงมาแล้ว คุณพอใจ รักดี จะไปไหน คุณไม่สะสม ก็จะอยู่สาธารณะโภคี ไม่สะสมแล้วข้าวของเงินทองไม่เอาแล้วจะอยู่คนเดียวก็ตายลูกเดียว คือมันได้เหมือนกันนะคุณไม่ใช้เงินทองคุณไม่สะสมเลย แล้วสิ่งของคุณก็ไม่สะสม แล้วคุณจะเป็นอย่างไร ถ้าเผื่อว่าคุณวันนี้มันเจ็บปวดทำอะไรไม่ได้ แล้วคุณจะทำอย่างไร คือละเอียดๆแล้วมันไม่ได้หรอก ศาสนาพระพุทธเจ้าท่านบอกว่าเป็นศาสนาแห่งสังคม ศาสนาที่จะต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม เป็นหมู่ เป็นฝูง มีกายมีจิต

กายคือองค์ประชุม กายคือหมู่คือฝูง กายไม่ได้มีเดี่ยว กายต้องมี 2 ขึ้นไป อย่างนี้เป็นต้น

_ใบฟ้า ธรรมะธารา นาวาบุญนิยม

กราบนมัสการพ่อครูด้วยเศียรเกล้าฯ

จากรายการ "ปรับทุกข์ ปลุกธรรม" เมื่อวันจันทร์ที่ผ่านมา ดิฉันประทับใจอย่างยิ่ง ที่พ่อครูแสดงความคิดเห็นว่า น่าจะมีการมอบ เครื่องอิสริยาภรณ์ ให้กับ "กสิกร"(คนฉลาด) เพื่อเป็นการให้คุณค่ายกย่องเชิดชู ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สังคม กราบขอโอกาสเรียนเสริมว่า คนอีกกลุ่มหนึ่ง ที่น่าได้รับการยกย่องเชิดชู ในฐานะผู้อยู่เบื้องหลังความสะอาดปลอดภัยของสิ่งแวดล้อมในสังคม ก็คือ "พนักงานเก็บขยะ" ซึ่งเป็นงานที่ไม่พึงประสงค์ของคนส่วนใหญ่ น่าจะเป็นอาชีพที่ได้รับการตอบแทนที่มาก รวมทั้งได้รับสวัสดิการทางด้านสุขภาพที่ดีค่ะ

พ่อครูว่า... ถ้าสังคมเจริญถึงขั้นมองเห็น แล้วให้เกียรติ จะตั้งตระกูลเหรียญตราหรือเครื่องอิสริยาภรณ์อีกตระกูลหนึ่งสำหรับกสิกร สำหรับคนเก็บขยะ คนรักษาความสะอาด ซึ่งเป็นคนชาวบ้านชาวบ้าน ไม่ใช่ไปให้แต่คนที่เป็นข้าราชการ คนที่เป็นนายทุนใหญ่ๆ ถวายเงินเยอะๆ อาตมาว่าเป็นข้อคิดที่น่าคิดมาก

_อีกประเด็น ที่พ่อครูได้กรุณาชี้แนะ คือการทบทวนการ"จบกิจ" ของลูกๆชาวอโศก ดิฉันได้ทบทวน การจบกิจ ในเรื่อง"เงินทองของมีค่า"ของตัวเอง สรุปได้ว่า จบแล้วจริงๆค่ะ เพราะสั่งสมความเบื่อหน่าย ความเบาสบายจากเครื่องประดับที่มีค่า ที่ใส่แล้วรู้สึกหนักคอเกะกะนิ้ว แม้แต่นาฬิกาที่ใช้ในการทำงาน ก็จะรีบถอดเมื่อหมดเวลาทำการ จากหนักข้อมือ มรดกที่เป็นเงิน แจกจ่ายเจือจานให้แก่พี่น้องที่ยังเวียนว่าย ท้ายสุดเงินคนแก่ ก็ยกให้กับพี่สาวผู้มีพระคุณ

เบาสบายจริงๆค่ะ และรู้สึก มั่นใจ มั่นคงใน"สังคมสาธารณโภคี"เป็นที่สุดค่ะ

พ่อครูว่า...พูดถึงสาธารณโภคีแล้ว อาตมาภาคภูมิใจมาก พูดย้ำไม่รู้กี่ทีแล้ว ว่าอาตมามาในยุคนี้ เอาสาธารณโภคีของพระพุทธเจ้า มาทำให้เกิดปรากฏการณ์จริงขึ้นมาได้ในสังคมมนุษย์ยุคนี้

พูดจริงๆ เถอะ ใครจะหาว่าอาตมาหลงละเมอเพ้อพกตัวเองก็ตาม มันยิ่งใหญ่นะ มันยิ่งใหญ่ตรงที่ว่าในยุคพระพุทธเจ้าทำได้เฉพาะในหมู่สงฆ์ ข้อจำกัดอาตมาก็เคยพูดไปแล้ว แต่ยุคนี้มันไม่ใช่ยุคพระพุทธเจ้า มันคนละยุคคนละ กาละ เทศะ ฐานะ ยุคนี้ไม่ใช่สมบูรณาสิทธิราช ไม่มีนายทาส และทุกคนมีสิทธิเสรีภาพสมบูรณ์แบบ

เพราะฉะนั้นจึงทำให้คนมาอยู่ในชุมชนสาธารณโภคี เป็นฆราวาสได้สำเร็จ ไม่ใช่อาตมาอวดเก่ง แต่เอาธรรมะพระพุทธเจ้ามายืนยันกับโลกคนละยุคกาละเท่านั้นเอง ได้สำเร็จ มันสุดยอด สาธารณโภคีนี้

เพราะฉะนั้น ในเทวนิยม สังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ทำให้เกิดสาธารณโภคีไม่ได้ จบด็อกเตอร์มาร้อยใบก็ทำไม่ได้ จากเทวนิยม จากต่างประเทศ ต้องศึกษาของพระพุทธเจ้าจึงจะทำให้เกิดสาธารณโภคี จะเข้าใจสาธารณโภคี ทำให้เกิดสาธารโภคีได้สำเร็จ

เมื่อสำเร็จก็เกิดชุมชนหมู่กลุ่มที่เป็นสาราณียธรรม 6 คุณก็จะอยู่กันอย่างสบายมี สาราณียธรรม 6 เมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม ลาภ ได้มาโดยทำก็เอาเข้ากองกลาง ลาภธัมมิกา

ศีลสามัญตา ทิฏฐิสามัญตา ใครบรรลุสูงสุดก็จบในตัวเองไม่บรรลุก็ทำต่อ แต่เข้าใจแล้วก็อยู่สบายจะไม่ไปไหน จะอยู่กับหมู่นี้

กราบขอบพระคุณพ่อครู พ่อผู้ให้กำเนิด"จอมยุทธ โลกุตระ"ทุกคน ด้วยเศียรเกล้าฯค่ะ

ใบฟ้า ธรรมะธารา นาวาบุญนิยม พ.29 มี.ค.2566:7.00น.

พ่อครูว่า... มีจอมยุทธโลกุตระไหมนี่ มี สำนักเสี้ยวลิ้มซ๊ก พรรคกระยาจก นี่จริงๆ

*_ฝากประชาสัมพันธ์ ช่วงงานศิษย์เก่านี้ ขณะนี้มีศิษย์เก่าชุมนุมอยู่ในราชธานีอโศก ตั้งจุดรับสมัครสมาชิกพรรค อยู่ที่อาคารบวร*บริเวณหน้าเรือ เจิ้นเทิ่น ศิษย์เก่าทั้งหลาย ผู้ที่ควรจะสมัคร ถ้าใครไปเป็นสมาชิกพรรคอื่นๆอยู่แล้วต้องลาออกก่อนนะ ถึงมาสมัครได้ ถ้าไม่ลาออก สมัครซ้ำซ้อนนั้นโมฆะทั้งคู่ ไม่ได้ ถ้าใครยังไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคไหนเลยก็เชิญ

พวกเราคนน้อยก็พูดไปแล้วก็มาช่วยกันหน่อย ตั้งพรรคสัมมาธิปไตยขึ้นมา เพื่อที่จะดำเนินอยู่ในสังคม สังคมไทยนี่แหละเข้าไป เพื่อที่จะยืนยันให้มันมีความเป็นจริง กับพฤติกรรมปฏิบัติให้มันเป็นเรื่องราว เพราะว่าเราอยู่ในสังคมนี้ ก็ทำตามสังคมนี้ไป

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจแบบพุทธ ตอน 1

เข้ามาสู่เรื่องเศรษฐกิจที่อาตมาพูดอธิบายอยู่ อาตมาไปค้นเจอเศรษฐกิจที่เขียนเอาไว้ถึง 45 ประเด็น 45 ข้อ อาตมาก็เลยเอามาดูอีก ก็เลยขยายต่อไปอีกเป็น 47 ประเด็น ก็น่าจะได้เอามาทบทวนอธิบาย

ที่สำคัญคือมันมีความคิด แล้วก็ปฏิบัติ แล้วก็เกิดผล ความคิดความเห็นความเข้าใจแล้วก็ปฏิบัติจนเกิดผล มันก็มีอยู่ 2 พวกใหญ่ๆ คือโลกียะกับโลกุตระ หรือพวกเทวนิยม ที่มีความรู้ทางธรรมะแบบเทวนิยม ซึ่งมันไม่ออกมาหาโลกุตระเลย มันไม่ทวนกระแส มันไม่หมดอัตตานั่นเอง ไม่มีอนัตตา ไม่มีนิพพาน

เพราะฉะนั้นพยัญชนะแต่แค่ไม่มีนิพพานนี้ก็ ยิ่งใหญ่แล้ว ยิ่งใหญ่ตรงที่ว่ามันไม่สามารถที่จะทำอะไรได้จบกิจ เศรษฐกิจก็ไม่จบกิจ จะวนเวียนเป็นลิงแก้แห วนเวียนเป็นกลุ่มไหมยุ่ง ซับซ้อนแล้วตัวเองก็แยกไม่ออก วน กลับไปกลับมากลับมากลับไปอยู่อย่างนั้น ยิ่งซับซ้อน ยิ่งพากันโง่หนัก

ขออภัยที่อาตมาใช้ศัพท์ง่ายๆ โง่คือมันไม่รู้ มันไม่เข้าใจจริงๆ แต่อาตมาไม่มีเจตนาจะไปลบหลู่ไปข่มอะไรหรอก มันไม่รู้มันไม่เข้าใจจริงๆเลย ถ้าเข้าใจนะ ชาวโลกีย์ที่เข้าใจธรรมะแล้วนี่ จะไม่พามวลประชาชนที่เรามีอำนาจบริหาร อาตมานี้เป็นคนที่มีอำนาจบริหารอยู่ แล้วก็มีประชาชนที่มาเรียนรู้ธรรมะที่อาตมา ขอยืนยันว่าเป็นของพระพุทธเจ้านี้ มาเรียนรู้ แล้วบริหารพวกเรา จนพวกเราออกจากโลกียภูมิ มาอยู่ในโลกุตระภูมิกัน

ซึ่งเป็นภูมิที่สุดยอด พบจุดสำคัญที่อาตมาสรุปเป็นภาษาในยุคนี้ กาละนี้ ฐานะนี้เลย ว่ามันมี อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ

ลงท้ายปลายเปิด พร้อมที่จะเสียสละนะ เพิ่มพูนการเสียสละ คือมันไม่เอาแล้วตัวตน เหลือแต่พลังงาน เหลือแต่ความรู้ความสามารถในชีวิต แล้วเราก็เรียนรู้แล้วว่า เราไม่ใช่คนที่จะมาขี้เกียจ พอสบายแล้วก็ข้าวมีกิน ดินมีเดิน พูดไม่รู้กี่ซ้ำแล้ว ไปอยู่กันนี้สบาย

ข้าวมีกิน ดินมีเดิน ตะวันมีส่อง พี่น้องมีเสร็จ เห็ดมีเก็บ ป่วยเจ็บมีคนรักษา ขี้หมามีคนช่วยกวาด ผ้าขาดมีคนช่วยชุน

สบาย แล้วก็เลยขี้เกียจสันหลังยาวไป เป็นปลิงเกาะเพื่อนกิน แอบแฝง อาตมาเคยพูดไม่ใช่เรื่องเล่น คุณไปแอบแฝงกินกับคนชั่ว คุณก็บาปขนาดหนึ่ง คุณไปแอบแฝงกินกับคนดี คุณก็บาปหนักกว่าแฝงกินกับคนชั่ว คุณไปแอบแฝงกินกับอาริยะหนักเข้าไปใหญ่เลย บาปไม่รู้จะซับซ้อนกี่ชั้น

เพราะฉะนั้นอยู่ในที่นี้อย่ากลายเป็นคนมาแอบแฝงกิน แอบแฝงอยู่ แต่พูดไปแล้วนี่ คนที่ไม่ค่อยได้ทำงาน เพราะว่าแก่แล้ว เจ็บป่วยมากแล้ว อะไรก็อย่าไปทำเกินไปล่ะ ก็ให้สมสัดส่วน เจียมแก่บ้าง เจียมเจ็บบ้าง ไม่ใช่เสแสร้งนะว่าเราไม่รู้ตัว ไม่ใช่ ก็รู้ตัวตามสมควร ก็อยู่กันตามความเป็นจริงที่เราเกื้อกูลกันช่วยเหลือกัน พึ่งเกิด พึ่งแก่ พึ่งเจ็บ พึ่งตาย มันเป็นสังคมที่ประเสริฐ

ในความเกิดเป็นคนมาแล้วนี้ ในการเกิดมาแล้ว ถ้าไม่เรียนรู้โลกุตรธรรมจนจบกิจ มันจะเกิดวนเวียนซ้ำซ้อนกลายเป็นสูงแล้วต่ำ ต่ำแล้วก็สูง สูงแล้วก็ต่ำ อย่างในเทวนิยม ได้เกิดเป็นศาสดาไม่ใช่จะไม่ต่ำ จะตกต่ำอีกกี่ชาติกี่ชาติเพราะเขาไม่รู้จักการเวียนเกิดเวียนตาย กรรมวิบากเขาไม่รู้ ไม่รู้กรรมวิบากศาสนาเทวนิยม

แล้วก็ไม่รู้เหตุที่จะทำให้กรรมนี้หมดความวนเวียนลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ ไม่วนเวียนลงต่ำ มีแต่โลกุตรธรรม อรหันต์นี้เป็นโลกุตรธรรมต่อเนื่องไป เพื่อที่จะช่วยเหลือมนุษยชาติให้ได้มากยิ่งขึ้น มากจริต มากความคิดอ่าน มากพฤติกรรมอะไรต่ออะไร ซึ่งมันมากหลากหลาย ต่างคนต่างคิดต่างเห็นนี้มันเยอะ

เพราะฉะนั้นโพธิสัตว์นี้ก็จะต้องมาเรียนรู้แต่ละจริต แต่ละบุคคล แต่ละความคิด แต่ละการยึดถือ เยอะแยะจะช่วยเขาอย่างไร ก็จะได้

มากขึ้น มีโพธิสัตว์ตั้งไม่รู้กี่ระดับ จบอรหันต์แล้วยังมีระดับ 5 ระดับ 6 ระดับ 7 ระดับ 8 ไม่ใช่น้อยๆ

คนโลกียะนั้นเหน็ดเหนื่อย หนักหนาสาหัส ไม่รู้จักการเหน็ดเหนื่อย

คนโลกียะนั้นเหน็ดเหนื่อย หนักหนา สาหัส จะเป็นจะตายกันก็แต่ว่า ใครจะหาทางได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุดเก่งกว่ากัน

ดูเหมือนว่าเขาไม่เอาลาภ ก็คือทรัพย์สินวัตถุ ของหยาบๆ เราไม่เอาหรอก

แล้วก็แข่งกัน“หาเสียง” ว่า “ข้านี่แหละ” ตนเองนี่แหละจะเป็นผู้ทำให้คนร่ำรวย อยู่ดีมีสุขกับการมีลาภ เสพลาภ มียศ เสพยศ มีสรรเสริญสักการะมากยิ่งๆ ก็เสพ สรรเสริญสักการะ ได้ยิ่งๆ อยู่นานยิ่งๆ เสพกันให้หนักยิ่งๆ

เราไม่ได้ต้องการลาภที่เป็นวัตถุทรัพย์สิน แต่เรายินดีในวัตถุทรัพย์สินที่ดูเหมือนว่าไม่ใช่ของเรา แต่เรามีส่วนที่จะกำหนดทรัพย์สินนั้น ดีไม่ดีเรามีสิทธิ์เป็นหนึ่ง คนอื่นไม่มีสิทธิ์ด้วยในทรัพย์สินนั้น แต่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในตัวเรานะ ไม่ได้ปรากฏอยู่ที่ตัวเรา ยิ่งสมัยนี้อยู่ในมูลนิธิ อยู่ในแบงค์มันยิ่งชัด อยู่ในอะไรก็แล้วแต่แฝงๆ อยู่ เป็นองค์รวม แต่เราเป็นสิทธิที่จะสั่งการ บัญชาการทรัพย์สินนั้นๆ นี่ซับซ้อน เหมือนไม่มี

หรืออันนี้ยิ่งซับซ้อนเป็นอรูปเลย เรานี่ทำให้คนนับถือเชื่อถือได้จนกระทั่งถ้าต้องการเมื่อไหร่ พูดไปปั๊บ คนนำมาให้เลย มากมายเลยถ้าต้องการที่จะทำ

เขาจะรู้หรือไม่รู้ว่าเราต้องการทำอะไรก็ตาม พอบอกว่าเอามาใช้ประโยชน์อันนี้ เขาจะเอามาให้ทันที เหมือนอย่างกับมหาบัวบอกจะเอามาเข้ากองคลังให้รัฐบาล คนก็เอามาให้สิ แต่ตัวเองเป็นจิ้งจก

ตุ๊กแกเฝ้าทรัพย์อยู่นั่นแหละ จิตตัวเองผูกพัน พูดเมื่อไหร่ก็บอกว่าบริสุทธิ์สะอาด เอาเข้าคลังหมด ไม่ว่าดอลล่าร์หรือทองคำ พูดเมื่อไหร่ก็เป็นอย่างนั้น แต่ไม่รู้ตัวหรอกว่าตัวเองเป็นจิ้งจกตุ๊กแกเกาะทรัพย์เฝ้าทรัพย์นั้นอยู่ อย่างนี้เป็นต้น มันไม่รู้ง่ายหรอก จิตที่มันมีอุปาทานยึดถือว่าเป็นเราเป็นของเรานี้มันไม่ง่าย เป็นการยึดถือ

แม้แต่บางคนบอกว่า ลาภนี้เราไม่เอาแล้วเราสบาย ซับซ้อน คนที่มียศ มีสักการะ สรรเสริญ มีคนมาให้ความสักการะสรรเสริญจริงๆ ผู้ที่ได้รับการสักการะ สรรเสริญ อย่างมีคนนับถือ เชื่อถือมาก ต้องการลาภเมื่อไหร่ก็ได้ง่ายทันที จะเอามาใช้อะไรสำคัญๆ คนเชื่อถือเพราะว่ามีความรู้มีความเข้าใจเรื่องโลก เรื่องธรรมอะไรลึกซึ้ง ต้องการเมื่อไหร่ก็ได้มา เพราะฉะนั้นลาภมันก็อยู่ในตัวกับสรรเสริญกับสักการะ

ทีนี้สุข ก็ไม่รู้ว่าตัวเองติดสุขอยู่กับสิ่งเหล่านี้ซ้อนเข้าไปอีก อันนี้แหละน่าเห็นใจน่าสงสาร มันไม่ง่ายที่จะรู้ตัว คนติดเหมือนไม่ได้ติดลาภ แต่ติดสักการะ สรรเสริญ มีลาภอยู่ในตัวอย่างที่อาตมาอธิบายแล้ว แล้วก็ตัวเองก็เสพสุข

เพราะฉะนั้นผู้ที่จะรู้สุขก็รู้ทุกข์อย่างละเอียดลออหมด ถึงขั้นอรูปอย่างสูงสุด จึงจะหมดสุขหมดทุกข์

นี่ขยายความให้ฟังได้อย่างง่ายและอย่างหยาบเลย มันเป็นอารมณ์ที่เป็นเวทนา ศัพท์วิชาการก็คือ เวทนา ที่ลึกซึ้งสูงสุด

คุณจะไม่สุขไม่ทุกข์ คำว่า ไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นภาษาหยาบๆ มันบ่งบอกถึงอารมณ์ของจิตว่าไม่สุขไม่ทุกข์ และไม่สุขไม่ทุกข์นี้โลกียะทั้งหลับตาและลืมตา ทำได้ หลับตาก็สะกดจิตไม่ให้สุขไม่ให้ทุกข์ จนกระทั่งจิตมันถูกสะกด

ลืมตาก็สะกดแบบลืมตา ว่างนิ่งเฉย ๆ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ก็ท่องด้วยบัญญัติ พยัญชนะ แล้วก็พยายามทำให้ว่างนิ่งเฉยแบบลืมตา ก็คือสะกดจิตตัวเองให้สัมผัสอะไรแล้วก็ทำจิตให้ว่างนิ่งเฉย แต่ไม่รู้ว่าตัวเองได้ ลาภ สักการะ สรรเสริญหรือไม่ เพราะตัวเองปฏิบัติแบบลืมตาหรือหลับ เสร็จแล้วก็อาศัยเสพซ้อนอย่างที่อาตมาว่าโดยไม่รู้ตัว กลายเป็นแปลงรูปไปเป็นสักการะสรรเสริญ แล้วก็เสพสุขอยู่ในสักการะสรรเสริญ

ตามสภาวะที่ว่านี้ได้ไหม ... เห็นเงียบๆกัน มีคนได้บ้างแล้ว ลึกซึ้งเข้าไป ลึกซึ้งเข้าไปอีก

เพราะฉะนั้นโลกุตระนี้กว่าจะรู้อย่างที่อาตมาว่ามานี้ก็เหน็ดเหนื่อยหนักหนาเหมือนกัน เหน็ดเหนื่อยหนักหนาสาหัสแบบโลกุตระ แต่มันลดละหน่ายคลาย จบกิจ แต่โลกียะไม่มีวันจบกิจ ยิ่งโง่ ยิ่งงมงาย

แต่คนโลกุตระ ก็เหน็ดเหนื่อย หนักหนา สาหัส ที่จะให้คนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ลาภยศสรรเสริญสุข”นั้น “คนโง่”พากันวิ่งไล่ ยื้อแย่ง ฆ่าแกงกันมานานับชาติไม่ถ้วนแล้ว

ซึ่งคนโง่ยิ่งงมงายสะสม“วิบาก”ให้แก่ตน“โง่หนักทับถมโง่”ใส่จิตไปอีกยิ่งขึ้นให้ยิ่ง“ชั่ว” ยิ่ง“เลว” ยิ่ง“ร้าย” ยิ่ง“แรง”หนักหนาไปไม่มีที่สิ้นสุด โดยไม่รู้ว่า“ชั่ว-เลว-ร้าย”

ถ้าประเทศไทยเราเป็นโลกุตระ มีผู้บริหารเข้าใจธรรมะ ถึงขั้นทำให้คนในประเทศไทยเป็นประเทศที่เป็นกลาง เป็นประเทศที่ไม่เอาล่ะ รบราฆ่าฟันกับคนอื่น ใครจะทำสงครามรบราฆ่าฟัน ไม่เข้าข้างใคร ก็อยู่กลางๆ สร้างพืชพันธุ์ธัญญาหาร สร้างอาหารเป็นกองพลาธิการ กับสามารถที่จะมีความรู้ในเรื่องของสุขภาพ เป็นทั้งพลาธิการและกาชาดให้แก่พลโลก ทุกประเทศในโลก

ประกาศเลยว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่เป็นกลาง ยินดีที่จะช่วย เราไม่ร่วมรบ ไม่ร่วมไปเข่นฆ่ากับใคร สร้างอาวุธก็ไม่ต้องสร้าง ดีไม่ดีจะลดการซื้ออาวุธด้วย มีใช้นิดหน่อยไม่ต้องไปใช้มาก

จนกระทั่งประชากรโลกประเทศในโลกต่างๆ เข้าใจ ยกให้ ว่าประเทศนี้เขาเป็นกลางนะ เขาเป็นประเทศที่มีคุณค่าต่อโลก สร้างอาหารให้แก่โลก สร้างหยูกยาช่วยเหลือ ในเรื่องสุขภาพในเรื่องของความเดือดร้อนทางสุขภาพชีวิต 2 สภาพใหญ่นี้คือ อาหารกับยา ปัจจัย 4 นี้ช่วยโลก

ถ้าประเทศเราทำได้จริง รับรองอยู่รอด แล้วก็จะเป็นประเทศที่เป็นกลางที่ยิ่งใหญ่ ก็พอมีประเทศที่เป็นตัวอย่างบ้าง แต่ก็น่าเสียดายที่เขาไม่มีความรู้แบบโลกุตระของพระพุทธเจ้าอย่างสมบูรณ์ แต่ของไทยนี้มีโลกุตระหรือเป็นพุทธที่มีความรู้ของพระพุทธเจ้าโลกุตระที่อาตมาหรือฟื้น หรือในหลวงรัชกาลที่ 9 ก็พยายามที่จะตรัสบอก

ด้วยภาษาวิชาการมันหนักและยากหน่อย ก็คือมาเป็นแบบคนจน หรือมีพฤติกรรมอยู่อย่างขาดทุน อย่าไปอยู่อย่างเอาเปรียบเอารัด เอากำรี้กำไร เป็นผู้เสียสละ เป็นผู้ขาดทุน อย่างเข้าใจด้วยปัญญา

เรามีอะไรที่จะขาดทุน เราก็ขาดทุนพืชพันธุ์ธัญญาหารให้แก่เขา ถ้าจะขายก็ขายอย่างถูกๆ ขาดทุน ยิ่งแจกเลยได้ก็แจก เราไม่เอาอาวุธไปแจก เรามีแต่พืชพันธุ์ธัญญาหารไปแจก พูดตรงนี้แล้วแว๊บไปถึงว่า จะไปจับปลาแจกนั้น อาตมาก็รู้สึกสะดุด ตาย คนเรา จะไปเอาชีวิตเขาไปให้คนอื่นเขา ตัวเองจับมาก็บาปแล้วเอาไปให้เขาฆ่าอีกแล้วก็ไปขายเอาเงินอีก จับปลาหรือเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงมันกับมือ

นะแล้วก็ฆ่ามันกินเอง หรือไม่ก็ขายให้เขาฆ่า เมื่อไหร่จะเข้าใจถึงสภาพ รู้สึกถึงชีวิตเขาชีวิตเรา

มิจฉาวณิชชา 5

ชีวิตคือชีวิต เมื่อไหร่เขาจะรู้สึก แล้วเมื่อไหร่เขาถึงจะเลิก ไม่ต้องไปอะไรมาก พระพุทธเจ้าสอนสั้นๆ พระมหากัสสปเก็บมาละเอียดน้อยเพราะพระมหากัสสปะนี้สายตัด

มิจฉาวณิชชา 5 อย่าค้าสัตว์เป็น

๑. การค้าขายอาวุธ (สัตถวณิชชา)

๒. การค้าขายสัตว์มีชีวิต (สัตตวณิชชา)

๓. การค้าขายเนื้อสัตว์ (มังสวณิชชา)

๔. การค้าขายสิ่งมอมเมา (มัชชวณิชชา)

๕. การค้าขายสิ่งที่เป็นพิษ (วีสวณิชชา)

(พตปฏ. เล่ม ๒๒ ข้อ ๑๗๗)

ถ้าเผื่อว่าเข้าใจแล้วประเทศเราไม่ค้าขายอาวุธไม่ค้าขายเนื้อสัตว์ ไม่ค้าขายสัตว์เป็น สัตตวณิชชา เขาไปเบี้ยวบาลีอย่างอื่น เนื้อสัตว์ก็ไม่ใช่สัตว์เป็นด้วย ท่านละเอียดชัดหมดแล้วทุกอย่างเลย แล้วคุณจะเอาเนื้อที่ไหนมากิน เป็นเนื้อ บังสุกุล สัตว์ตายเองกับเดนสัตว์กิน แล้วมันจะเอามากินได้มากที่ไหนก็แย่งกันตาย

สิ่งมอมเมา สิ่งที่เป็นพิษนั้นก็กว้าง ทุกวันนี้สิ่งมอมเมานี้เจ้าประคุณ ราคาสิ่งมอมเมาแพงขึ้นด้วย เช่นการละเล่น การบันเทิง โอ๋โห ค่าตัวนักเตะทุกวันนี้แพงลิบลิ่วเลย ค่านางเอกนางเอิกพระเอกแพงลิบลิ่วเลยคืออบายมุขเหล่านี้สิ่งมอมเมาที่เขาไม่รู้ เป็นพิษความรู้ความรู้

สิ่งที่เป็นพิษ มันเป็นพิษทั้งยาพิษที่กินเข้าไปแล้วเป็นพิษ ทั้งยาเสพติดที่เป็นพิษ ทำอะไรต่ออะไรที่เป็น ในเรื่องของของกินของใช้ก็ผนวกกันผสมผเสกับสิ่งมอมเมาเป็นพิษ ไม่ใช่ตายทันที แต่เป็นพิษตายทันทีก็มี กินขนาดหนึ่งก็ตายไปเลยก็ใช่ แล้วสิ่งมอมเมาก็เป็นสิ่งที่เป็นพิษเหมือนกันมันสะสม แล้วมันลึกซึ้งยาว ดีไม่ดีมันติดไปในจิตวิญญาณ ติดอยู่ในอุปาทานตัณหา ข้ามชาติไปอีกไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ

ความรู้ที่อาตมาพยายามแยก พยายามแบ่งว่าความรู้โลกียะก็อย่างหนึ่ง ความรู้โลกุตระนั้นเป็นความรู้ที่ครอบโลกียะ แล้วก็มีความพิเศษขึ้นมาเรียกว่ามี อัญญธาตุ มีอัญญา จนกระทั่งเป็นปัญญาเป็นความรู้ความฉลาดโลกุตระที่เต็มรูป

ที่จะรู้รอบเลยว่า โลกก็ตามอัตตาก็ตาม ชีวิตที่เกิดมาเกี่ยวเนื่องอยู่กับโลก คืออะไร จะอยู่กับโลก อย่างสมบูรณ์แบบ มี อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ จะอยู่อย่างไรถึงจะเกิดอยู่ได้อย่างดีมีสภาพทั้ง 7 คำนี้

อิสระ พวกคุณมีอิสระไหม มีความสบายไหม สงบไหม อบอุ่นไหม อิ่มเอมอีก เกษมใส ใจเกื้อกูล เพิ่มพูนการเสียสละ .... อรหันต์ทั้งนั้นเลย

นี่อาตมาขยายภาษาอันนี้ เป็นคุณสมบัติ คุณธรรม คุณวิเศษของอรหันต์นะ เอาล่ะก็มีอรหันต์น้อย อรหันต์กลาง อรหันต์ใหญ่ ไปตามลำดับ

อย่างน้อยพวกคุณก็เข้าใจเป็นโลกุตระ เป็นความรู้ความฉลาดแบบโลกุตระเข้ามาแล้ว แต่สภาวะจริงๆทางจิตของคุณ จะเป็นขั้นไหน

ขั้นโสดาบัน อาตมาเคยพูดย้ำพูดซ้ำหลายทีแล้วว่าในสังคมชาวอโศกเป็นสังคม อนาคาริกะ อนาคามีขึ้นไป ซึ่งมันแบ่งขีดกันสำคัญ

โสดาบัน สกิทา คุณยังยุ่งกับเงินทอง ลาภยศสรรเสริญ อย่างหยาบๆอยู่

พอมาอนาคามีแล้ว เมื่อกี้ก็ถามไปแล้ว ไม่เอาแล้ว ลาภยศสรรเสริญก็ไม่เอา อยู่ในนี้ แต่มันลึกซึ้งในสรรเสริญ เยินยอ ยกย่อง มันก็มีละเอียด นัยยละเอียด

เพราะฉะนั้นเรื่องลาภเรื่องยศชั้น เรื่องตำแหน่งหน้าที่ยศชั้น มันไม่แล้ว โดยเฉพาะยิ่งตำแหน่งหน้าที่ที่จะไปสัมพันธ์กับโลก โอ๋โห.. ไม่เอาเลย เหน็ดเหนื่อย ยุ่งยาก

แม้แต่ในตำแหน่งหน้าที่ในที่นี้ อย่าขี้เกียจเกินไปก็แล้วกัน รับหน้าที่บ้าง ตำแหน่งหน้าที่ มันไม่มีเงินค่าตำแหน่ง ไม่มีอะไรให้ดีไม่ดียกย่องสรรเสริญก็ไม่ คุณรับตำแหน่งนะ ทำไม่ค่อยเต็มที่ ในหน้าที่ของคุณนะ มันซ้อนเห็นไหม มันไม่เหมือนข้างนอกหรอก เพราะฉะนั้นอย่าไปขี้เกียจ อย่าไปรังเกียจนักกับตำแหน่งหน้าที่ บางทีก็ช่วยกันหน่อย ไม่งั้นจะหาใครทำงานรับผิดชอบอะไรไม่ได้เลย เราไม่ได้อยู่ในป่าในเขาในถ้ำในรูอยู่คนเดียว เราเกี่ยวกับสังคม เกี่ยวกับคนอีกเยอะแยะ มันก็ต้องสัมพันธ์กับโลกเขาอยู่ ก็ต้องช่วยกันบ้าง ไม่ช่วยกันไม่ได้

เพราะฉะนั้นอาตมาถึงให้มาตั้งพรรคการเมืองดู มันเป็นการรับผิดชอบตำแหน่งหน้าที่ แล้วก็บ่นว่ามันต้องมีบัญชี มีการวงทะเบียน มีการรายงาน มีการทำเอกสาร เอ้า..เราก็ต้องทำ ไม่เช่นนั้นก็กลายเป็นคนขี้เกียจสันหลังยาวตายกันพอดี มันต้องรู้จักสังคม อยู่ร่วมกับสังคมทำให้พอเหมาะพอเป็นไป

เราไม่ได้กระดี๊กระด๊าอยากจะได้เป็นส.ส อยากจะเป็นผู้มีอำนาจ อยากจะเป็นผู้ชี้บอกโลก เราก็ทำอย่างนี้เราเป็นผู้บอกโลกอยู่ ไม่ใช่เราไม่ได้บอกโลก อาตมานี้บอกโลกนะ แต่เขาไม่รู้เรื่อง เขาไม่ได้ยิน เขาไม่เข้าใจ มีพวกคนนี้อยู่ในโลกที่พอมาเข้าใจพอได้ยินว่าใช่ก็มาเพราะอาตมาไม่ได้เป็นพวกที่จะไปหาบริวาร ใครมีปัญญารับรู้ได้ก็มาเอาเอง ใครไม่มาเอา มีปัญญารู้แต่อยู่ข้างนอกก็ได้ ไม่เป็นไร แต่มาเอาในนี้ได้ก็ โอ้โห...ง่ายกว่า สัมผัสได้

อาตมาอยากจะพูดคำว่า จบกิจ จบกิจ คำนี้ที่อาตมาได้พูดมาหลายทีแล้วว่า มันมีจบกิจทางด้านเศรษฐกิจ เขามีคำว่า “กิจ” ด้วยนะ เศรษฐกิจ แต่การเมืองก็คือ กิจการเมืองหรือรัฐกิจ อาตมาก็เคยใช้ภาษานี้ รัฐกิจคือทำงานทางด้านการเมืองเป็นกิจทางรัฐศาสตร์ เขาก็ไม่ได้จบกิจกันได้ง่ายๆ

จะเรียกว่าสังคมก็คือเศรษฐศาสตร์หรือรัฐศาสตร์ รวมแล้วเป็นสังคม ก็แบ่งกันคนละแง่เศรษฐศาสตร์กับรัฐศาสตร์ในการบริหารกับการสร้างสิ่งที่ อาศัยกินอาศัยใช้

ทีนี้เขาไม่จบกิจในเรื่องเศรษฐศาสตร์

เขาแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่จบกิจเพราะไม่รู้โลกุตระ ไม่รู้เศรษฐกิจแบบพุทธ แก้ให้ตายก็ไม่จบ อาตมาเองอาตมาศึกษาตามพระพุทธเจ้า ภาษาใหม่ภาษาเป็นเศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์ สมัยพระพุทธเจ้าไม่มีหรอก ประชาธิปไตยรัฐศาสตร์อะไรก็ไม่มี มันเป็นภาษาสมัยใหม่ แต่อาตมาก็เอาเนื้อแท้เนื้อหาของเศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์นั้นคืออะไร รัฐกิจและรัฐศาสตร์ การเมืองคืออะไร ตามภูมิของอาตมา ก็เอามาพูดเอามาขยาย

บางคนก็บอกว่านักธรรมะอะไรวะ มาพูดวุ่นวายเรื่อง วุ่นวายทางโลกเศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์ เรื่องการเมือง ก็ไม่เป็นไร คุณเองคุณ

ไม่เห็นว่าสังคมมันคืออย่างนี้ แล้วคุณก็จะให้ธรรมะไปนั่งหลับตาอยู่ในป่าในเขาก็เรื่องของคุณอาตมาไม่เห็นด้วย ก็ต่างคนต่างเห็นก็ทำกันไปอาตมาก็จะทำแบบนี้ในความเห็นของอาตมา ขออิสระให้แก่อาตมาหน่อย นี่อาตมาว่าเป็นอิสรเสรีภาพของอาตมานะ ใครจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วยก็ไม่มีปัญหาอะไร ใครจะอนุโมทนา ไม่อนุโมทนา ก็ไม่ว่าอะไร

ข้อที่ ๑. การจะทำให้คนทั้งประเทศ ไม่มีคนจนนั้น เป็นไปไม่ได้ เด็ดขาด โดยความแท้จริง

เขาพูดไปไม่มีทางทำได้สำเร็จ อย่างน้อยก็ทำให้ชาวอโศกนี้ไม่เป็นคนจนไม่ได้ เพราะเราจนอย่างสุขสำราญเบิกบานใจจนอย่างสมบูรณ์

เพราะมีคนตั้งใจมาจน มุ่งมาจนแบบโลกุตระเลย ซึ่งอย่าว่าแต่โลกุตระเลย แม้โลกียะคุณก็ทำให้หมดความจนไม่ได้ โลกแตกอีก 8 ลูกก็ทำไม่ได้ ที่พูดกันไปโม้กันไปเลอะเทอะ คุยเครื่องกันไป

ข้อ ๒. และยิ่งจะทำให้คนทั้งประเทศเป็นคนรวยไปทั้งหมด มันก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่ จึงไม่ควรคิด และไม่ควรพูดเลยในโวหารหรือวาทะอย่างนี้

คนที่จนที่สุดอย่างมีปัญญาสมบูรณ์แล้ว เป็นคนที่รวยที่สุด

อันนี้เป็นมุมกลับ

คนที่จนที่สุดอย่างมีปัญญาสมบูรณ์แล้ว เป็นคนที่รวยที่สุด

ขณะนี้คุณมีอยู่ในสาธารณโภคีเท่าไหร่ ..คุณเป็นคนมักน้อยสันโดษ เป็นคนประโยชน์สูงประหยัดสุดแล้ว ประหยัดไม่ไปฟุ่มเฟือย

ไม่ได้ไปทำให้สุรุ่ยสุร่ายอะไร เอาไว้กองกลางนั่นแหละ คนอื่นจะได้ใช้ เราใช้น้อยเท่าไหร่ก็ดีไม่ต้องเปลืองไม่ต้องเสียอะไรมากเพราะเรา จะมีปฏิภาณปัญญาเข้าใจสิ่งเหล่านี้ **(พ่อครูไอตัดออกด้วย)**

ข้อ ๓. การพูดออกไปต่อสาธารณชนว่า คุณจะเป็นผู้ทำให้คนทั้งประเทศหายจนนั้น เป็นไปไม่ได้เลยในโลก ไม่ว่าคุณจะเก่งปานใด พูดเช่นนั้นจึงเป็นการคุยโต “สร้างราคา”ให้แก่ตนเอง เท่านั้น เพราะไม่มีใครหรอกในโลกที่จะทำได้ แม้แต่พระเจ้าก็มิบังอาจจะบันดลบันดาลให้เป็นเช่นนั้นได้ ถ้าทำได้พระเจ้าคงไม่ใจจืดใจดำปล่อยให้คนในโลกมี“ช่องว่างระหว่างคนจน-คนรวยกันเต็มสังคมโลกขนาดนี้”แน่ๆ

พระเจ้าทำได้ไหม พระเจ้าเข้าใจโลกุตระไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นชาวโลกุตระจึงกบฏต่อพระเจ้า แม้แต่พระเจ้าก็ทำให้คนหายจนไม่ได้

ตามสัจจะของพุทธนั้นชัดเจนในความเป็นคน ว่า มีทั้งสมมุติสัจจะที่คนย่อมมีความรู้ความสามารถที่มากน้อยแตกต่างกัน และมีทั้งปรมัตถสัจจะที่คนย่อมมีวิบากของแต่ละคนที่ได้สั่งสมมา แล้วต้องใช้วิบากตามน้อย-ตามมากหรือมีสุข-มีทุกข์ ตามวิบากและตามปัญญาของตนจริง

คนโลกีย์ไม่มีปัญญามีแต่เฉโกเฉกา ความรู้แบบโลกีย์ เพราะฉะนั้นคนทางโลกโลกีย์ คนที่มีวิบากในสมมุติสัจจะบอกว่าเขามีวิบากดีที่รวย ได้เสพสุข ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข คุณว่าเขาโง่หรือเขาฉลาด เขาโง่

ต้องทิ้งต้องออก พระพุทธเจ้าอยู่บนบัลลังก์ มีลาภยศสรรเสริญสุขเต็มรูป พอท่านรู้ตัวปั๊บ ท่านทิ้งหมดเลย นี่ก็พูดไม่รู้กี่ทีแล้ว คุณเข้าใจให้ชัดๆเลยว่ามันคือความจริงที่เด็ดขาด

อาตมารู้ตัวปั๊บออกมาเลยตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ 50 กว่าปีแล้ว ไม่ได้ใยดีทางด้านโน้นเลย ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ทางโลก อาตมาก็พอมี จริงที่อาตมาบารมีไม่เท่าพระพุทธเจ้าหรอก พระพุทธเจ้าท่านยิ่งใหญ่มีรูปธรรมชัดเจนกว่า แต่อาตมามีรูปธรรมแค่อาตมา แต่จิตมันชัดเจน มันไม่ไปแบกยศแบกลาภ เอาละลาภมันหยาบ ไม่แบก แต่สักการะแนบเนียนเข้าไปอีกแบกสุขที่เนียนเข้าไปอีก คุณนึกว่าคุณไม่มีคุณไม่ได้สุขเพราะว่าลาภยศสรรเสริญมันจริงหรือเปล่ามันง่ายหรือ จะรู้ละเอียดลออ

ถ้ารู้จริงๆแล้วนี่มันหยาบนะพวกนี้ แม้แต่สรรเสริญยกย่องมันก็หยาบ ทิ้งเลยไม่เอา ลาภยศสรรเสริญ

อาตมามาอยู่ที่นี่ได้รับการสรรเสริญด้วยการด่า มีพวกคุณมายกย่องสรรเสริญสุขเกล้าสุดเศียร ซึ่งคนเขาจะอ้วกตายอยู่แล้ว อาตมาอ่าน SMS พวกคุณมา บอกว่าเคารพพ่อท่านสุดเกล้าสุดเศียร อาตมาปล่อยให้พวกคุณกล่าวอยู่ไม่ปรามนี่ เพราะให้เขาอ้วกแตกเลย เพราะอันนี้คือความจริงใจ คนอ้วกแตกเพราะคนจริงใจแต่คุณไม่ได้อ้วกแตกเพราะความเสแสร้ง คุณโง่หรือคุณฉลาดกัน รู้จักความจริงใจของคนจริงใจบ้างสิ แต่คุณไปงมงายอยู่กับความเสแสร้งความฉาบพอก แล้วคุณก็ยกย่องเสแสร้งความฉาบพอก อันนั้นสิคุณไม่รู้ตัว ใช่ไหม

เพราะฉะนั้นนี่แหละเป็นการยืนยัน อาตมาถึงปล่อยให้เป็นไป

ปรมัตถ์คือ การรู้อย่างละเอียดลออ ซึ่งจะยังไม่ขยายความต่อ คุณก็รับวิบากตามวิบากไป พวกคุณก็มีวิบากแล้วก็หลุดวิบากที่อย่างหยาบมาจนถึงขนาดนี้ มันก็สบายขึ้นไปเท่าไหร่แล้วในปรมัตถ์ เพราะจิตคือปรมัตถสัจจะ ก็เข้ามาหาความจริงอันนี้ได้ มันจึงเป็นอย่างนี้ มันจึงได้เสวยหรืออาศัยไม่เสวยก็คือเสพ อาศัย ได้อาศัย

อย่างนี้ อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ

ดีนะอาตมาสรุปคำเหล่านี้ไว้ มันลงไปที่ตัวฐานของความจบกิจ คำที่ว่าเป็นภาษาที่บอกอาการของความจบกิจของปรมัตถสัจจะ

ข้อ ๔. ไม่มีใครเลยในโลกที่จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจ โดยทำให้คนทุกคนในประเทศหายจนไปทุกคนได้หมด มันเป็นไปไม่ได้ตามความเป็นจริง ใครๆก็เสกหรือบันดาลให้คนทั้งประเทศหายจนไม่ได้ และการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของตนหรือของสังคมให้ดีขึ้น ก็ไม่ควรแก้ด้วยการทำให้ตนหรือให้สังคมรวยขึ้นอย่างมาก จนถึงขั้นรวยๆๆๆ ชนิดไม่มีขีดจำกัดความพอ ที่เรียกว่า“พอเพียง” คนควรมีจุดแห่งความ“พอ” เมื่อถึงจุดนั้นแล้ว ต้องหยุดมีมากกว่านั้น เราสามารถขยันสร้างสรรค์ให้มากๆได้ เมื่อมีมากกว่าตนกินใช้ก็นำออกสละเจือจานเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น ย่อมเจริญยิ่งๆแน่นอน นี่คือคนรู้จริงมีความเข้าใจในความจนความจนเป็นคนจนเป็นคนจนจริงๆความมีปัญญาความฉลาดความฉลาดชลชลทรมน

ข้อ ๕. ควรแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยการทำให้คนทั้งหลายเกิดปัญญารู้แจ้งรู้จริง มีความเข้าใจใน“ความจน” และคนผู้นั้นเขาตั้งใจทำตนให้เป็น“คนจน”ที่มีปัญญามีสมรรถนะอยู่ในสังคมได้ดีจริงๆ ความมีปัญญานั้นเป็นความฉลาดที่ประเสริฐพิเศษ เป็นความฉลาดของอาริยชน “ปัญญา”เป็นบัญญัติของพระพุทธเจ้าใช้เรียกความฉลาดแบบอื่น(อัญญะ)ซึ่งแตกต่างจากความฉลาดของปุถุชน อันคือ “เฉโก”

พยายามเน้น แยกให้เห็นถึงความฉลาด เฉโกกับปัญญา มันเป็นความจริงที่อาตมาได้เอามาพูด เขามีความฉลาดแต่ เฉโก

เท่านั้นมันเป็นความจริงที่เขามีออกจาก เฉโก ไม่ได้ มามี อัญญธาตุ โลกุตระธาตุอื่นยังไม่ได้ เพราะฉะนั้นชาวเทวนิยม ชาวทุนนิยม ชาวตะวันตก ชาวที่มีกรอบความรู้ทางธรรมะแบบเทวนิยม แบบพระเจ้า จะไม่มีทางใดเลยที่จะรู้จักจิตวิญญาณ รู้จักจิตเจตสิกรูปนิพพาน จะหมดกิเลส

เขาไม่รู้จักกิเลส หยาบ กลาง ละเอียด เขาก็ไม่รู้ จะพอรู้โดยปริยายรู้โดยโลกๆ ในศาสนาของเขาคำว่ากิเลสก็ไม่มี ก็พยายามจะใช้หาภาษาอังกฤษมาเรียกกิเลส ซึ่งมันก็ไม่ตรง มันไม่รู้จักจิตเจตสิกว่ากิเลสนี้คือ จิตเจตสิกที่มันอวิชชา จิตเจตสิกที่มันโง่ มันนึกว่าตัวเองฉลาด แล้วปฏิบัติตามที่ตัวเองนึกว่าฉลาด วนเวียนอยู่ในโลกียะ

ข้อ ๖. “ปัญญา”ที่ว่านั้นจะเห็นจริง เข้าใจจริงๆว่า ต้องเป็น“คนจน”ดีกว่าเป็นคนรวย ตนเป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน หรือมีทรัพย์สินไว้ที่ตนน้อยๆ(อัปปิจฉะ) เพียงพอกินพอใช้(สันโดษหรือสันตุฏฐิ) ส่วนที่เหลือที่เกินก็รีบสะพัดออกให้แก่ผู้อื่นที่ควร ที่แร้นแค้นจะได้รับไป เขาจะได้หายขาดแคลน

เอาเข้ากองกลาง บริหารไปเผื่อผู้ที่แร้นแค้นไม่มีใช้ นี่คือนักเศรษฐศาสตร์ชั้นหนึ่งของโลก นักเศรษฐศาสตร์ชั้น หนึ่งของสังคม นักเศรษฐศาสตร์ชั้นหนึ่งของประเทศคือพวกเรานี่แหละ ใครจะบอกว่าพวกเราขี้ตู่กลางนาขี้ตาตุ๊กแกก็แล้วแต่ แต่ว่าเราใช่เราเป็นนักเศรษฐกิจ

ทำตนอยู่ในสังคมประเทศมีเศรษฐกิจแบบหนึ่ง เราไม่ได้เป็นภาระไม่ได้เป็นปลิง ไม่ได้เป็นทากที่ไปเกาะสังคมดูดเอาเลือดจากสังคมอะไร เรามีแต่จะว่าจริงๆแล้วเรามีเลือดให้แก่สังคมด้วย บริจาค

เลือดให้แก่สังคม โดยไม่ต้องให้เลือดที่เขาดูดไปสดๆหรอก แต่นี่แหละคือเลือดแท้ๆของเศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจ

เป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่แท้ เพราะเกิดการสะพัดออกไปสู่ผู้อื่น อปจยะ ไม่ใช่มีมากแล้ว ไม่รู้จักพอ ยังโลภกอบโกยมาเป็นของตัวไม่รู้จบ คอนเซพท์ “เห็นแก่ตัว”อย่างนั้นไม่ควรมี เพราะฉะนั้นเรามีเหลือมีเกินถึงได้แจก ทรัพย์สฤงคารเราไม่มีจะแจกเท่าไหร่หรอก เพราะมีแต่พืชพันธุ์ธัญญาหารเราเป็นคนรวยพืชพันธุ์ธัญญาหาร อยู่ในฐานะอย่างเราถือว่ารวยก็เหลือกินเหลือใช้ เราก็แจก แต่เราก็เหนื่อยเหมือนกันในการแจก เขาก็มาเอา พวกเราไม่ค่อยขยันเอาไปใส่ มันเหลือจริงๆ แต่ไม่ค่อยขยันเอาไปใส่

หมู่บ้านย่านนี้เขารู้กันดีแล้ว บางคนก็คอยดูรีบมาหอบเอาไปเลย อย่างนี้ต้องเตือนๆกันหน่อย

สิกขมาตุกล้าข้ามฝัน ว่า… ตอนนี้ใช้วิธีไปแจกช่วง 4-5 โมงเย็นเพราะว่าคนผ่านเยอะคนงานเลิกงาน แล้วคนจ้องจะเอาเป็นกระสอบไม่ได้ 4 โมงครึ่งไปแล้ว รถกลับเยอะก็จึงเอาไปแจก

พ่อครูว่า... ดีเราจึงต้องฉลาดกับสังคม อย่างนี้แหละโพธิสัตว์จะช่วยเขาก็ต้องฉลาดเท่าทันเขา ไม่ฉลาดเท่าเขา มันก็ไม่ทั่วถึง เป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่เฉลี่ยรายได้อันมีจำกัดให้แก่คนไม่ได้ทั่วถึง พอก็ไม่ได้ ดังนั้นเศรษฐศาสตร์จะต้องเฉลี่ยสิ่งที่พอมีจำกัดให้แก่คนทั่วไปได้ทั่วถึง ถูกต้องตามฐานะที่ควรจะเป็น ก็เป็นการแก้ไข ยังนึกว่าพวกเราไม่ใช่นักเศรษฐศาสตร์เศรษฐกิจอะไร

จบ